

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. M. Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného **Ing. P. V. pre trestný čin sprenevery** podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. formou návrhu podľa § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 prerokoval na neverejnom zasadnutí 1. marca 2012 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. P. V., zastúpeného obhajcom JUDr. D. I., proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, z 28. októbra 2010, sp. zn. 5To 27/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného Ing. P. V. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves z 24. februára 2010, sp. zn. 5T 135/2005, bol obvinený Ing. P. V. uznaný za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. vo forme návrhu podľa § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len Tr. zák.) a obvinený M. K. za vinného z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. obaja na skutkovom základe, že

dňa 16. júna 2003 v S., **Ing. P. V.** ako konateľ spoločnosti A., naviedol M. K. na uzatvorenie kúpnopredajnej zmluvy o predaji osobného motorového vozidla zn. AUDI A6, ev. č. S. za sumu 260 000 Sk, pre kupujúceho A., ktorá bola medzi nimi uzatvorená a podpísaná, a to potom, ako spoločnosti A., vznikla pohľadávka voči M. K. za opravu uvedeného motorového vozidla po jeho havárii vo výške 246 398 Sk, ktorú M. K. nezaplatil, hoci Ing. P. V. vedel, že predmetné motorové vozidlo má M. K. len v užívaní na základe leasingovej zmluvy. Obžalovaný M. K. kúpnopredajnú zmluvu uzatvoril, podpísal a motorové

vozidlo Ing. P. V. odovzdal, napriek tomu, že vedel, že nie je vlastníkom motorového vozidla, čím spoločnosti B., spôsobili škodu vo výške 237 000 Sk (7 867 €).

Za to bol obvinený Ing. P. V. odsúdený podľa § 248 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 53 ods. 1 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výške 166 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu bol obvinenému ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) mesiacov.

Obvinený M. K. bol odsúdený podľa § 248 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 53 ods. 1 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výške 266 €.

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad úmyselného zmarenia výkonu peňažného trestu bol obvinenému ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. bola poškodená strana s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obvinený Ing. P. V. odvolanie do výroku o vine do zápisnice o hlavnom pojednávaní. Včas podané odvolanie písomne zdôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojho obhajcu (č. l. 322-324). V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že žiadnej trestnej činnosti sa nedopustil. Obvinený K. nepochybne vedel, že predáva motorové vozidlo, a tým že neukončil leasing, uviedol ich firmu do omylu. Až pri zariaďovaní prepisu motorového vozidla zistil, že K. nemá ukončený leasing. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

V zákonom stanovenej lehote podal proti tomuto rozsudku odvolanie aj obvinený M. K. (č. l. 312) prostredníctvom svojho obhajcu. V dôvodoch svojho odvolania taktiež uvádzal, že je nevinný. Trestného činu sprenevery sa nedopustil, konal vždy s vedomím, že ide o legálnu transakciu. Jeho obrana bola potvrdená v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Nebol autorom myšlienky, ani samotného predaja, kúpnu zmluvu nevyhotovil, ani neurčoval podmienky. Spoľahol sa na schopnosti a skúsenosti Ing. V. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a domáhal sa oslobodenia spod obžaloby.

Na základe včas podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Košiciach, ktorý na verejnom zasadnutí uznesením z 28. októbra 2010, sp. zn. 5To 27/2010, odvolanie oboch obvinených podľa § 256 Tr. por. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 28. októbra 2010, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis druhostupňového rozhodnutia obvinený Ing. P. V. prevzal 10. decembra 2010, jeho obhaja 9. decembra 2010 a prokurátor 10. decembra 2010.

Okresný súd Spišská Nová Ves 20. februára 2012 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného Ing. P. V., ktoré podal prostredníctvom zvoleného obhaju JUDr. D. I. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 13. mája 2011 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por., pretože napadnutým rozhodnutím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dôvodoch svojho mimoriadneho opravného prostriedku uviedol, že napadnutým rozhodnutím bol uznaný za vinného z návodu na trestný čin sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., pričom zo znenia skutkovej vety nevyplývajú žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali tento záver. Vykonal vlastnú podrobnú analýzu vykonaných dôkazov a vytýkal nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí, z ktorých nemožno zistiť, ako sa oba sudy vyrovnali s jeho obhajobou. Z dôvodu absencie skutkových zistení súdov, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania o objektívnych a subjektívnych znakoch návodu na spáchanie trestného činu sprenevery dospel k záveru, že právny záver súdov o jeho vine je nesprávny, a tým je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že právo na obhajobu zahŕňa i právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti poukazoval na čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Dohovoru, na znenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, odvolával sa na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky,

sp. zn. III. ÚS 209/04, a citoval rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva. Podľa neho napadnuté rozhodnutie krajského súdu má závažné nedostatky, v podstate sa v ňom len poukazuje na rozhodnutie prvostupňového súdu, s ktorého závermi sa odvolací súd stotožnil, a tým bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Z vyššie uvedených dôvodov v petite svojho dovolania navrhol, aby Najvyšší súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu bol porušený zákon v jeho neprospech v ustanovení § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Dohovoru a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil obe rozhodnutia vo výrokoch, ktoré sa ho týkajú a vec vrátil okresnému súdu, aby vec v zrušenej časti v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Samosudkyňa súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určila, k dovolaniu obvineného vyjadriť. V stanovenej lehote ani jedna zo strán túto možnosť nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom zvoleného obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/) Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má preto zabezpečiť povinné zastúpenie obvineného obhajcom – advokátom. Napriek tomu obhajca obvineného v písomnom zdôvodnení dovolania (č. l. 348) označil uznesenie, proti ktorému podal dovolanie ako uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 8. júla 2008, sp. zn. 5T 135/2005, pritom Krajský súd v Košiciach rozhodol konečným rozhodnutím o odvolaniach obžalovaných uznesením z 28. októbra 2010, sp. zn. 5To 27/2010.

Obvinený Ing. P. V., ako už bolo vyššie uvedené, v prvom rade uvádzal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Citovaný dovolací dôvod je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. Zo samotnej dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd predovšetkým skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Do úvahy pritom prichádzajú dve alternatívy, a to že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pod čím treba rozumieť zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva

priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

V posudzovanej veci dovolateľ naplnenie tohto dovolacieho dôvodu videl predovšetkým v tom, že zákonné znaky účasti vo forme návodu k trestnému činu sprenevery podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. nemajú oporu v skutkovej časti výroku o vine. Podľa neho chýba popis skutku, pričom poukazoval i na nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. decembra 2010, sp. zn. 1Tdo V 22/2010, a z 8. septembra 2009, sp. zn. 4 Tdo 12/2009, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky z 18. júla 2002, sp. zn. Tdo 367/2002.

Trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Podľa citovaného ustanovenia si páchatel' tohto trestného činu prisvojí vec, ktorá mu bola zverená v prípadoch, kedy s vecou naloží v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec daná do dispozície, a to spôsobom, ktorý marí základný účel zverenia. Zo skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa, ktorú si plne osvojil i odvolací súd v napadnutom uznesení vyplýva, že dovolateľ naviedol hlavného páchatel'a M. K., ktorý bol aj právoplatne odsúdený, na uzavretie kúpnopredajnej zmluvy na predaj motorového vozidla, hoci vedel, že M. K. nie je vlastníkom tohto vozidla a má uvedené motorové vozidlo v užívaní na základe leasingovej zmluvy. Skutok hlavného páchatel'a bol dostatočne popísaný, pričom napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák. V tomto smere tzv. skutkovej vete uvedenej v napadnutom rozhodnutí niet čo vyčítať, a preto námietky dovolateľ'a nie sú opodstatnené.

Podľa zistenia dovolacieho súdu v posudzovanej veci došlo zo strany dovolateľ'a k nesprávnej interpretácii zásady akcesority, na ktorú vo svojom dovolaní poukazoval. Uvedená zásada vo všeobecnosti znamená závislosť trestnej zodpovednosti na trestnej zodpovednosti hlavného páchatel'a. Jej opakom je zásada osamostatnenia účasti, ktorá sa v našom právnom poriadku uplatňovala podľa trestného zákona z roku 1950.

Podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinného do 1. januára 2006 zásada akcesority spočíva v tom, že organizovanie, návod a pomoc sa posudzujú ako účastníctvo podľa § 10 len vtedy, ak sa páchatel' hlavného trestného činu o čin aspoň pokúsil. Inak pôjde v prípade organizátora, návodcu a pomocníka iba o prípravu podľa § 7, ktorá je však trestná podľa tej istej trestnej sadzby ako v prípade návodcu s možnosťou zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby (§ 40 ods. 2).

V tejto súvislosti dovolací súd dáva do pozornosti ustanovenie § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák., podľa ktorého účastníkom na dokonanom trestnom čine alebo jeho pokuse je, kto úmyselne naviedol iného na spáchanie trestného činu (návodca).

Návodca v zmysle citovaného ustanovenia je ten, kto v inom vzbudí rozhodnutie spáchať trestný čin. Pritom sa predpokladá, že v dôsledku návodu došlo skutočne aspoň k pokusu trestného činu páchatel' a. Ináč ako už bolo vyššie uvedené, by išlo o prípravu. Formy návodu pritom nie sú v zákone bližšie špecifikované. Môžu záležať napr. v prehovaraní, príkazu, poučení a v iných spôsoboch vyvolávaní rozhodnutí. Návod smeruje k individuálne určitej osobe a čin, ktorý má vyvolať, musí byť určený aspoň v hlavných rysoch. U návodu nie je potrebné, ako sa mylne domnieva dovolateľ, určiť podrobnosti činu, ku ktorému sa navádza. Návod je dokonaný okamihom, kedy návodca vzbudil rozhodnutie spáchať trestný čin a návodca z hľadiska trestnej zodpovednosti zodpovedá len za to, k akému trestnému činu navádzal.

V danom prípade netreba zabúdať na skutočnosť, že to bol práve obvinený Ing. V., ktorý vyhotovil všetky potrebné doklady na prevod vlastníctva predmetného motorového vozidla, pričom obvinený M. K. takto pripravené doklady vlastnoručne podpísal. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obvinený Ing. V. vedel všetko o okolnostiach činu, a teda po subjektívnej stránke sa dopustil návodu na trestný čin sprenevery v priamom úmysle (§ 4 písm. a/ Tr. zák.), pretože chcel spôsobom v trestnom zákone uvedeným porušiť zákonom chránený záujem.

Pokiaľ obvinený v dovolaní poukazoval na nedostatok subjektívnej stránky, a preto sa nemohol dopustiť žiadneho trestného činu, dovolací súd z vyššie popísaných dôvodov jeho námietky neakceptoval, naopak dospel k záveru, že svojim konaním obvinený naplnil všetky

znaky účasti vo forme návodu podľa § 10 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. k trestnému činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorého sa ako hlavný páchatel' dopustil obvinený M. K. Na tejto skutočnosti nemôžu nič zmeniť ani rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré obvinený citoval v dôvodoch svojho dovolania. Uvedené rozhodnutia totiž riešia celkom inú situáciu, keď napadnuté rozhodnutia neobsahovali vo svojej výrokovej časti popis všetkých právne významných skutkových okolností.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obvineným uplatnené námietky nespĺňajú dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Obvinený Ing. P. V. ako ďalší dovolací dôvod uviedol ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to závažným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že iba porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o takéto zásadné porušenie práva na obhajobu ide v prípadoch, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Obvinený Ing. P. V. vo svojom dovolaní výslovne nenamietal, že v jeho prípade boli porušené ustanovenia Trestného poriadku o povinnej obhajobe. Porušenie v tomto smere nezistil ani dovolací súd. Obvinený porušenie tohto práva videl v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutí súdu prvého i druhého stupňa, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces,

pričom citoval rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 209/04, ako aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Hadjinastassiou v. Grécko zo 16. decembra 1992.

Dovolací súd nepopiera, že súčasťou práva na spravodlivý proces je i právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Uvedené právo však nie je možné vykladať tak, že zaručuje právo obvineného na také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám. Napokon aj Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uvádza, že uvedené právo nespočíva v tom, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď.

V posudzovanej veci súdy oboch stupňov založili svoje rozhodnutie na náležitom rozbere výsledkov dokazovania a právnu kvalifikáciu odôvodnili zisteným skutkovým stavom veci. Z príslušných častí odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa vyplýva, ktoré skutočnosti mal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho úvah formulovaných v odôvodnení je zrejmé, že súd pri vyhodnocovaní vykonaných dôkazov postupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. Súd druhého stupňa sa s odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa stotožnil a na správne úvahy súdu prvého stupňa odkázal, pričom čiastočne jeho úvahy doplnil. V tomto smere nemožno nič vytýkať ani súdu druhého stupňa, pretože rozhodnutia zodpovedajú ustanoveniu § 125 Tr. por. a § 134 ods. 2 Tr. por.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že námietky obvineného nenapĺňajú ani dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V posudzovanej veci ako bolo vyššie konštatované, neboli splnené zákonné podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por., preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného Ing. P. V. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 1. marca 2012

JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová